

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/31/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714203784
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2714203784.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členov senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore navrhovateľa: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 37927795, proti odporkyni: A. B., C. D., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, trvalo bytom E., F. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, Park Angelinum 2, 040 01 Košice – mestská časť Staré Mesto, IČO: 42 326 923, zastúpeného advokátom: Mgr. Peter Masarovič, Park Angelinum 2, 040 01 Košice, IČO: 40260194, o zaplatenie 759,98 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 2. júna 2015 č. k. 7C/55/2014–119, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. návrh zamietol; II. odporkyni náhradu trov konania nepriznal; III. navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne na účet jeho právneho zástupcu vedený v G., H., pobočka Košice, číslo účtu: XXXXXXXXXX/XXXX náhradu trov právneho zastúpenia v sume 118,98 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (ďalej len „Obch. z.“); § 2 písm. a/ a b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (ďalej len „ZSÚ“); § 39, § 52 ods. 1 až 3, § 524 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (ďalej len „O.z.“); § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok (ďalej len „zákon o bankách“). Vecne dôvodil, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu 16.6.2014 domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť mu sumu 759,98 eur spolu s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 759,98 eur od 9.10.2013 do zaplatenia z titulu nesplateného úveru, trov konania, trov právneho zastúpenia. Podaním doručeným súdu 9.8.2014 oznámilo Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, Park Angelinum 2, Košice, IČO: 42 326 923 (ďalej aj „vedľajší účastník“) svoj vstup do konania na stranu odporkyne. Súd vykonaným dokazovaním zistil tento stav veci: E., H. ako právnická osoba na základe žiadosti odporkyne zriadila v jej prospech bežný účet, na ktorom poskytla v prospech odporkyne úver vo forme povoleného prečerpania. E., H. ako veriteľ a odporkyňa ako dlžník uzatvorili dňa 6.9.2004 Zmluvu o vydaní a používaní bankovej platobnej karty. Na základe tejto zmluvy banka poskytla odporkyni úver vo forme

povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na účte. Odporkyňa si neplnila platobné povinnosti, prekročila limit povoleného prečerpania peňažných prostriedkov nad rámec povolenej sumy, čím došlo k nepovolenému prečerpaniu peňazí na účte odporkyne v trvaní viac ako 5 dní. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 28.3.2013 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len „SLSP, a.s.“) a navrhovateľom ako postupníkom bola na navrhovateľa postúpená okrem iného i pohľadávka voči odporkyni. Z obsahu špecifikácie odovzdanej pohľadávky súd zistil, že suma istiny 759,98 eur a ďalšie údaje sa viažu k číslu účtu XXXXXXXXXXXX a pôvodné číslo účtu bolo XXXXXXXXXXXX. SLSP, a.s. oznámila odporkyni postúpenie pohľadávky listom z 5.4.2013. Na základe nepovoleného prečerpania finančných prostriedkov na účte odporkyne navrhovateľ vyhlásil k 30.9.2013 mimoriadnu splatnosť pohľadávky z titulu nesplateného úveru evidovaného vo výške 917,81 eur a zároveň vyzval odporkyňu na zaplatenie pohľadávky do 8.10.2013. Suma 917,81 eur pozostávala z dlžnej istiny prečerpania 759,98 eur, úrokov 105,33 eur, poplatkov 52,50 eur. Odporkyňa neuhradila pohľadávku v určenej lehote, preto bola vyzvaná opakovane právnym zástupcom navrhovateľa na zaplatenie pohľadávky do 30.1.2014. Odporkyňa neuhradila pohľadávku ani len čiastočne, od 9.10.2013 je podľa navrhovateľa v omeškaní so zaplatením sumy 759,98 eur s príslušenstvom. Z obsahu oznámenia SLSP, a.s. o postúpení pohľadávky z 5.4.2013 mal súd preukázané, že v oznámení sa uvádza ako číslo účtu odporkyne: XXXXXXXXXXXX. Z obsahu oznámenia navrhovateľa o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru z 1.10.2013 mal súd preukázané, že splatnosť sa týka prečerpania na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. Takéto číslo účtu uviedol aj právny zástupca navrhovateľa v predžalobnej výzve z 23.1.2014.

Právny zástupca vedľajšieho účastníka vo svojom podaní namietal aktívnu legitimáciu navrhovateľa. Poukázal na to, že navrhovateľ ako postupník v oznámení pre odporkyňu zo dňa 1.10.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Je toho názoru, že zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou podlieha právnej úprave v zmysle § 52 a nasl. O.z., ZSÚ. Považuje vyhlásenie navrhovateľa o mimoriadnej splatnosti úveru za neplatné, za nekalú obchodnú prax, lebo navrhovateľ nie je držiteľom bankového povolenia v zmysle zákona o bankách, z čoho vyplýva, že navrhovateľ nemôže spravovať takzvaný živý úver, ani vyhlasovať mimoriadnu splatnosť úveru. Je toho názoru, že banka nemôže postúpiť nebankovej spoločnosti tzv. živý úver ale len pohľadávky z ukončeného úveru formou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. V tejto súvislosti sa odvolal na § 9 ods. 1 zákona o bankách, podľa ktorého bankové povolenie sa udeľuje na dobu neurčitú a nie je prevoditeľné na inú osobu, neprechádza ani na právneho nástupcu. Nakoľko navrhovateľ nie je držiteľom bankového povolenia, nemá ani oprávnenie spravovať živé bankové úvery, čo je súčasťou bankovej činnosti. Z týchto dôvodov považuje postúpenie pohľadávky z neukončeného bankového úveru postupcom (SLSP, a.s.) na navrhovateľa ako postupníka za neplatný právny úkon podľa § 39 O.z.. Ďalej sa vyjadril k tomu, že predmetom postúpenia z banky na nebankovku môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti. Zároveň musí byť splnená podmienka, že banka písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku, s ktorým bol v omeškaní nepretržite 90 dní. Podľa jeho názoru právny predchodca navrhovateľa nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Z týchto dôvodov žiadal zamietnuť návrh.

Právny zástupca navrhovateľa v rámci písomných vyjadrení uviedol, že žalovaná suma 759,98 eur predstavuje len debetný stav na účte odporkyne, t. j. výšku čerpanej a nesplatennej sumy, ktorú odporkyňa doposiaľ neuhradila. Samotnú sumu 759,98 eur špecifikoval tak, že pozostáva z úverovej istiny 697,07 eur ako povolené prečerpanie a sumy 62,91 eur ako vyčerpané peniaze nad rámec povolenej sumy. Vzhľadom na námietku vedľajšieho účastníka na nedostatok jeho aktívnej vecnej legitimácie a v súvislosti s výzvou súdu predložil kópiu výzvy jeho právneho predchodcu adresovanú odporkyni, ktorou výzvou podľa názoru navrhovateľa došlo k splneniu podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd uviedol, že na predmetnej výzve nebol uvedený dátum vyhotovenia listiny. K predmetnej listine nebola doložená doručka od odporkyne resp. poštový podací hárok svedčiaci o daní oznámenia na poštovú prepravu pre odporkyňu.

Predmetom konania bolo zaplatenie 759,98 eur spolu s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 759,98 eur od 9.10.2013 do zaplatenia z titulu nesplateného nepovoleného prečerpania.

Zo skutkových zistení v prejednávanej veci vyplynulo, že obchodná spoločnosť E., H. na žiadosť odporkyne zriadila pre ňu bežný účet. E., H. poskytla odporkyni povolené prečerpanie peňažných prostriedkov na účte. Dňa 28.3.2013 uzavreli obchodná spoločnosť SLSP, a.s. ako postupca a navrhovateľ ako postupník Zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej zmluvy o postúpení pohľadávok bolo mimo iného i postúpenie peňažnej pohľadávky vo výške 759,98 eur voči odporkyni. Posudzovaný právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o bežnom účte je od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho podľa

príslušných ustanovení Obch.z. (§ 497 a nasl.) a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 ods. 2 O.z., ZSÚ), keďže SLSP, a.s. vystupovala ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a odporkyňa vystupovala ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal zaplatenia sumy 759,98 eur s príslušenstvom, ktorá suma podľa navrhovateľa predstavovala zostatok nesplateného úveru získaného povoleným prečerpaním sumy 697,07 eur a sumy 62,91 eur ako výške čerpaných peňažných prostriedkov nad rámec povolenej sumy.

Vedľajší účastník na strane odporkyne namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa dôvodiť, že obchodná spoločnosť SLSP, a.s. nemôže postúpiť navrhovateľovi tzv. živý úver a navrhovateľ v konaní nepredložil žiaden relevantný doklad, že úverový vzťah s odporkyňou bol ukončený pred postúpením pohľadávky na navrhovateľa. Navrhovateľ odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore od Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 28.3.2013 s obchodnou spoločnosťou SLSP, a.s., ktorú zmluvu o postúpení pohľadávok považoval za platnú. Splnenie podmienky vyzvať odporkyňu na splatenie dlžnej sumy pred postúpením pohľadávky preukazoval cez dôkaz - písomnú výzvu (bez dátumu na listine), ktorú listinu predložil na výzvu súdu preukázať, či SLSP, a.s. pred postúpením vyzvala odporkyňu na zaplatenie a splnenie podmienky podľa 92 ods. 8 zákona o bankách.

Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu, cedenta) vstúpi nový veriteľ (postupník, cesionár) na základe zmluvy uzavretej medzi nimi. Postúpením pohľadávky teda dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stane postupník a nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Pri postúpení pohľadávky nie je účelom zmena obsahu postúpenej pohľadávky, ale zmena v osobe veriteľa. Postúpením pohľadávky sa dlžníkovu postavenie nemení, najmä sa nemôže zhoršiť jeho právne postavenie. V súdnom spore navrhovateľ uzavrel dňa 28.3.2013 Zmluvu o postúpení pohľadávok s obchodnou spoločnosťou SLSP, a.s. V zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže banka (postupca) v prejednávanej veci postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi (odporkyni), ak je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj napriek písomnej výzve banky. V konaní však nebolo riadne preukázané, napriek márnemu poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p., že by obchodná spoločnosť SLSP, a.s. vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok písomne odporkyňu na splatenie nepovoleného prečerpania, táto skutočnosť nevyplývala ani z obsahu spisu. Navyše podľa navrhovateľa konečná splatnosť úveru nastala dňom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle jeho oznámenia z 1.10.2013, avšak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená už dňa 28.3.2013. Vychádzajúc z uvedených skutočností tak dospel súd k záveru, že neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky v sume 759,98 eur z obchodnej spoločnosti SLSP, a.s. na navrhovateľa. Súd dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno vo svojom tvrdení, že pred postúpením na neho SLSP, a.s. vyzvala odporkyňu na splatenie dlžnej sumy, lebo nedoložil žiadny listinný dôkaz svedčiaci o tom, že by SLSP, a.s. výzvu odporkyni aj doručila resp. aspoň dala na poštovú prepravu (pr. nedoložil ani poštový podací hárok ako to urobil pri iných doložených listinách). Takéto postúpenie pohľadávky je tak neplatné v zmysle § 39 O.z. pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorou je existencia písomnej výzvy banky klientovi na plnenie peňažného záväzku, s ktorým je klient v nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní.

Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že návrh je potrebné zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie. Vecná legitímácia predstavuje hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Účastník konania, ktorý je nositeľom subjektívneho práva z hmotnoprávneho vzťahu, má aktívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd návrhu vyhovie len vtedy, ak navrhovateľ preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od odporcu uplatnené v konaní. Ak sa to v konaní nedokáže, súd návrh zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorý ale v konaní nevystupuje ako navrhovateľ. O takýto prípad išlo aj v prejednávanej veci, keď súd dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky uplatnenej návrhom bolo neplatné. Práve nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa mal vecný dopad na výsledok sporu v podobe vydania meritórneho rozhodnutia, ktorým súd návrh voči odporkyni zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1, § 149 ods. 1, § 151 ods. 8 O.s.p. (zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov), vecne dôvodil plným úspechom odporkyne, ktorej však náhradu trov konania nepriznal, nakoľko náhradu trov konania výslovne nežiadala, i keď inak by jej na ňu vzniklo právo.

Nakoľko si i právny zástupca vedľajšieho účastníka konania uplatnil trovy právneho zastúpenia, žiadal ich uhradiť navrhovateľom, súd sa vyporiadal i s týmto nárokom. Citoval § 93 ods. 2 a ods. 4 veta prvá O.s.p. a vychádzal z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Z uvedeného ústavného článku ako aj z ustanovení § 93 ods.2 O.s.p., § 18 O.s.p., § 24 O.s.p., § 25 O.s.p. vyplýva rovnaké právo pre každého účastníka, teda aj vedľajšieho účastníka nechať sa v konaní zastupovať a to aj advokátskou kanceláriou, či advokátom. Základnou otázkou na rozhodnutie o náhrade trov podľa zásady úspechu vyjadrenej predovšetkým v § 142 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu ku trovám právneho zastúpenia advokátom v tejto veci je to, či takéto trovy so zreteľom na skutkovú a právnu zložitnosť predmetu súdnej ochrany sú alebo nie sú účelne vynaložené trovy, ak sa súčasne vezme do úvahy aj to, že právne zastúpené advokátom je združenie podľa zákona č. 250/2007 Z.z. Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou súdneho rozhodnutia ako celku a je samo osebe spôsobilé zasiahnuť do práva účastníka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí zo 6.2.1954 vo veci B. proti R., resp. v rozhodnutí zo dňa 7.10.2004 vo veci B. proti R. (č. 30428/96, resp. 7689/01). Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov civilného sporového procesu, je zásada úspechu vo veci vyjadrená v ust. § 142 ods. 1 O.s.p. V tejto zásade sa premieta myšlienka, že ten, kto dôvodne uplatňoval alebo bránil svoje subjektívne právo alebo právom chránený záujem, mal by mať právo na náhradu trov, ktoré pri tejto procesnej činnosti účelne vynaložil proti účastníkovi, ktorý do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahoval. Súd v takomto prípade uplatňuje zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Predpokladmi, za splnenia ktorých vznikne nárok na náhradu trov konania, sú : a) plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozsudku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, b) účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, c) čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pričom nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech účastníka konania, ktorému vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu účastníka, ktorému vzniká právo na náhradu trov konania a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva a d) neúspech v pomerne nepatrnej časti veci zakladá nárok na celú náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom pomerne nepatrná časť sa môže týkať nároku na príslušenstvo v časti uplatneného nároku, ktorá podľa súdnej praxe neprevyšuje 5 až 10 % z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch. Zásada úspechu vo veci znamená, že účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania. Posúdenie účelnosti pritom bude závislé od konkrétnych okolností tej - ktorej veci. Podstatou zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by v riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel alebo sa mu prihodila náhoda, ktorá ich vyvolala. Z obsahu spisu mal súd preukázané, že vedľajší účastník vstúpil do konania oznámením doručeným súdu, k veci sa písomne vyjadril, dostavil sa osobne na pojednávanie, na pojednávaní riadne za prítomnosti odporkyne zastupoval jej záujmy. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zastával názor, že účastníci konania majú právo byť v konaní zastúpení advokátom, avšak majú právo len na náhradu trov konania proti neúspešnému účastníkovi konania potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Súd je teda oprávnený a zároveň povinný o uplatnenom nároku na náhradu trov konania individuálne rozhodovať z hľadiska ich účelnosti. Súd má z obsahu spisu za preukázané, že vedľajší účastník na strane odporkyne dobrovoľne vstúpil do konania. Následne sa vedľajší účastník vyjadril k návrhu a uplatnil si nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na cieľ a úlohu vedľajšieho účastníka, ktorými sú ochrana spotrebiteľa je možné predpokladať, že tento disponuje znalosťami a vedomosťami v oblasti spotrebiteľského práva a preto je spôsobilým samostatne ochraňovať spotrebiteľa. Vzhľadom na vyššie uvádzané úvahy súd dospel k záveru, že v tomto konkrétnom prípade sú vedľajším účastníkom uplatňované trovy konania (za prevzatie zastupovania a vyjadrenie sa, účasť na pojednávaní) účelné a hospodárne v celom rozsahu, lebo pre námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie a po doplnení dokazovania v zmysle návrhu vedľajšieho účastníka súd návrh zamietol. Súd rozhodol o trovách konania pri navrhovateľovi a vedľajšom účastníkovi na strane odporkyne podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Právny zástupca vedľajšieho účastníka konania si správne vypočítal za 1 úkon právnej služby odmenu 51,45 eur. Vo veci plne úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 118,98 eur, pozostávajúcu z: 1/ odmena za úkon právnej služby 2 x 51,45 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie); 2/ režijný paušál a to v r. 2014: 2 x 8,04 eur .

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd I. stupňa nesprávne právne posúdil vec a neúplne zistil skutkový stav veci. Svoju aktívnu vecnú legitimáciu v konaní preukázali predložením listinného dôkazu, Oznámenia o postúpení pohľadávky, ktorým si postupca, spol. Slovenská sporiteľňa, a.s. splnil povinnosť podľa § 526 O.z.. Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, podporne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Obo/210/2001 zo dňa 11.06.2003. Účelom § 92 zákona o bankách je, úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach za splnenia, ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Za daných podmienok môže banka postúpiť pohľadávku aj na inú osobu, ako je banka, teda aj na osobu, ktorá ako taká nie je viazaná bankovým tajomstvom, a to aj bez súhlasu klienta. Ak by postúpila pohľadávku na inú osobu skôr, ako sú splnené stanovené podmienky, a zároveň by nemala na postúpenie pohľadávky súhlas, porušuje tým bankové tajomstvo. Účel ustanovení je vyjadrený aj v dôvodovej správe k § 92 vládneho návrhu zákona o bankách, podľa ktorej: „ V ustanoveniach odsekov 1 až 7 (teraz ods. 8) sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva." Nejde však o zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky bankou, nedodržanie ktorých by spôsobovalo neplatnosť postúpenia. Správnym právnym posúdením veci a riadnym zistením skutkového stavu z predložených dôkazov by súd I. stupňa, vyhovel návrhu v celom rozsahu.

3. Vedľajší účastník na strane odporkyne (Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, Park Angelinum 2, 040 01 Košice – mestská časť Staré Mesto, IČO: 42 326 923, zastúpený advokátom: Mgr. Peter Masarovič, Park Angelinum 2, 040 01 Košice, IČO: 40260194) sa k odvolaniu žalobcu vyjadril v podaní z 2.3.2023 tak, že poukazuje na svoje predchádzajúce písomné vyjadrenia a zotrváva na všetkých svojich doterajších tvrdeniach. Je nepochybné, že medzi navrhovateľom - právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou došlo k vzniku spotrebiteľského úverového vzťahu, pričom je nesporné, že odporkyňa z tohto úverového vzťahu neplnila, tak ako to bolo zmluvne dohodnuté medzi stranami. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky, a to kumulatívne. Z uvedeného vyplýva, že by bolo v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý úver“ na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad NBS. V takomto prípade by sa spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Uvedené by bolo v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách. V danom prípade neboli splnené zákonom stanovené náležitosti na platné postúpenie pohľadávky. Navrhovateľ súdu hodnoverne nepreukázal, že by odporkyni boli skutočne zaslané nasledujúce listiny, ktorými, ako sám uviedol, mali preukázať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podmienky zakotvené v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách musia byť splnené kumulatívne. Nakoľko pohľadávka právneho predchodcu navrhovateľa nebola na žalobcu platne postúpená, navrhovateľ nie je v konaní, v ktorom si uplatňuje pohľadávku z neplatného postúpenia, aktívne vecne legitimovaný. V zmysle uvedeného navrhovateľ nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom daného konania, keď bez platného postúpenia záväzku nie je na strane navrhovateľa dostatok aktívnej vecnej legitimácie uplatňovať si bankovú pohľadávku.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu ani k vyjadreniu vedľajšieho účastníka nevyjadrila, rovnako žalobca sa k vyjadreniu vedľajšieho účastníka nevyjadril.

5. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O. s. p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O. s. p., účinného v čase jeho podania, akt. § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou

(predtým účastníkom konania), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 O. s. p., akt. § 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 201 a § 202 O. s. p., akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 O. s. p., aj § 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. c/ a f/ O. s. p., akt. § 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 212 ods. 1 O. s. p., akt. § 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba navzdory námietkam žalobcu považovať za vecne správny, keď súd prvej inštancie v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke.

Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne; podľa ods. 2 rovnakého ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

6. Podľa § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta.

Zákon o bankách upravuje vzťahy súvisiace s podnikaním bánk na území Slovenskej republiky s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1 zákona o bankách). V ustanovení § 2 ods. 1 tento zákon definuje banku ako právnickú osobu so sídlom na území Slovenskej republiky založenú ako akciovú spoločnosť, ktorá má bankové povolenie (je osobitnou úverovou inštitúciou). Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách preto obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky, písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, avšak predmetom postúpenia môže byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi.

Špeciálna úprava postúpenia pohľadávky vychádza z osobitného postavenia bánk, ktoré disponujú bankovým povolením. Keďže cieľom zákona je právna úprava pri zabezpečení fungovania celkového bankového systému, bolo žiaduce stanoviť pevné pravidlá pri postupovaní pohľadávok bánk na iné subjekty, ktoré nie sú bankami, aby nedošlo k obchádzaniu zákona o bankách (napr. s postúpením nesplatených pohľadávok bánk súvisí ich ďalšia správa, pritom poskytovanie úveru bánk a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou).

Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB zákonodarcu sledoval sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu (toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky, s výnimkou, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti peňažného záväzku presiahol jeden rok). Zákonom stanovené podmienky postúpenia, akými sú postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, aspoň 90-dňová lehota trvania omeškania, umožňujúce postúpiť bankovú pohľadávku, nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky, so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a neumožňujú odklon od pravidiel cesie bankovej pohľadávky v neprospech

spotrebiteľa. Bolo by v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý“ úver na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“).

Odvolačný súd sa preto nestotožnil s námietkou žalobcu v odvolaní, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobkyne ako postupníka pohľadávky, keďže jeho účelom bola podľa názoru žalobcu úprava výnimiek z bankového tajomstva. Cieľom dotknutého ustanovenia bolo sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov, napriek zaradeniu tohto ustanovenia do štrnásť časti právneho predpisu s názvom bankové tajomstvo, pričom podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva, sa vzájomne nevylučujú, naopak prekrývajú sa (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2017).

Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Akceptujúc odvolaciu argumentáciu žalobcu, spotrebiteľa vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou by sa ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Uvedené by bolo v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách. Banka nepochybne má právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takýto postup banky je ale nevyhnutné, aby postupovala v súlade so zákonom, vrátane ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“ sp. zn. 1Cdo 147/2017).

V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. (rozsudok NS SR z 27.10.2021 sp. zn. 4Cdo 162/2020)

Súd prvej inštancie sa preto dôvodne zaoberal aplikáciou ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách na daný prípad, keďže spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013). Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že nepreukázanie zákonom stanovených predpokladov cesie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, malo za následok nepreukázanie vecnej aktívnej legitimácie žalobcu (postupníka). Podľa platného právneho poriadku nie je daná viazanosť už vydanými skoršími rozhodnutiami súdu prvej a druhej inštancie, pričom výkladom predmetného ustanovenia zákona o bankách sa už zaoberal NS SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 147/2017 s vyššie uvedeným záverom.

Postúpenie pohľadávky bánk právna úprava výslovne viaže na záväzky, s ktorými je klient banky v omeškaní, ktoré nastáva po splatnosti dlhu. Preto východiskovým predpokladom postúpenia je splatnosť pohľadávky banky voči klientovi. Banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu peňažnému záväzku, s ktorou je klient v omeškaní (§ 92 ods. 8 zákona o bankách), inak by boli postupované „živé“ úvery na nebankové subjekty, hoci poskytovanie a správa bankového úveru podliehajú osobitnej úprave zákona o bankách.

Spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

Súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru, že žalobca nepreukázal prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 zákona o bankách, a to písomnú výzvu banky dlžníkovi, ktorá je prvoradým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu, keďže v konaní nebolo preukázané, napriek márnemu poučení (zo strany súdu) podľa § 120 ods. 4 O.s.p., že by obchodná spoločnosť SLSP, a.s. vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok písomne odporkyňu na splatenie nepovoleného prečerpania, táto skutočnosť nevyplývala ani z obsahu spisu. Navyše podľa navrhovateľa konečná splatnosť úveru nastala dňom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle jeho oznámenia z 1.10.2013, avšak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená už dňa 28.3.2013.

Vychádzajúc z uvedených skutočností tak dospel súd prvej inštancie k správneému záveru, že neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky v sume 759,98 eur z obchodnej spoločnosti SLSP, a.s. na navrhovateľa, navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno vo svojom tvrdení, že pred postúpením na neho SLSP, a.s. vyzvala odporkyňa na splatenie dlžnej sumy, lebo nedoložil žiadny listinný dôkaz svedčiaci o tom, že by SLSP, a.s. výzvu odporkyňi aj doručila resp. aspoň dala na poštovú prepravu (pr. nedoložil ani poštový podací hárok ako to urobil pri iných doložených listinách). Takéto postúpenie pohľadávky je tak neplatné v zmysle § 39 O.z. pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorou je existencia písomnej výzvy banky klientovi na plnenie peňažného záväzku, s ktorým je klient v nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani.

Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 210/01, podľa záverov ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, je dôvodné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2017, ktorý označil uvedené rozhodnutie za staršieho dáta, ktorého závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných až protichodných princípoch ako právo obchodné. Uvedené rozhodnutie primárne rozoberá i predmetnú notifikačnú povinnosť a nevylučuje možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak by bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky, ako ani odchylnou úpravou (od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách) vzájomných práv a povinností zmluvných strán (veriteľa a dlžníka). Argument žalobcu poukazujúci na oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky bol potom bez právneho významu, vo vzťahu k požiadavke splnenia zákonom stanovených predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré mali byť v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách naplnené už pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadom ktorej neboli splnené špeciálne podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt (postúpenie v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách), bol by neplatný právny úkon v zmysle § 39 O.z. (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017).

V spore niesol navrhovateľ dôkazné bremeno preukázania naplnenia zákonom stanovených podmienok pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré však neunesol a v dôsledku toho bol návrh na začatie konania súdom prvej inštancie dôvodne zamietnutý, pre nedostatok vecnej aktívnej legitimácie žalobcu v konaní.

Odvolační súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov prvoinštančného konania vo vzťahu navrhovateľa a odporkyne, kde súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 142 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého vznikol v konaní plne úspešnej odporkyňi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, súd prvej inštancie jej však náhradu trov konania správne nepriznal, nakoľko podľa obsahu spisu jej v konaní žiadne trovy nevznikli, žiadnu náhradu trov konania si neuplatnila. Vo vzťahu k náhrade trov konania vedľajšieho účastníka (na strane odporkyne) dospel súd prvej inštancie tiež k správneému záveru, že v tomto konkrétnom prípade boli vedľajším účastníkom uplatňované trovy konania (trovy právneho zastúpenia) účelné a hospodárne v celom rozsahu, lebo pre námietku nedostatku aktívnej vecnej legitimácie a po doplnení dokazovania v zmysle návrhu vedľajšieho účastníka súd návrh zamietol, z ktorého dôvodu súd prvej inštancie správne priznal vedľajšiemu účastníkovi proti navrhovateľovi náhradu trov konania, pričom nárok na náhradu trov ani výška trov neboli odvolaním spochybnené.

7. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Z dôvodu, že odporkyňa bola plne úspešná v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP jej síce vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak vzhľadom k tomu, že jej v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli a ani si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, náhrada trov odvolacieho konania žalovanej nebola priznaná (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

Z obsahu spisu vyplýva, že Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, Park Angelinum 2, 040 01 Košice-Staré Mesto, IČO: 42326923 (zastúpené advokátom: Mgr. Peter Masarovič, Park Angelinum 2, 040 01 Košice) oznámilo svoj vstup do konania ako vedľajší účastník na strane odporkyne podaním zo 7.8.2014, doručeným súdu prvej inštancie 9.8.2014, a to podľa ust. § 93 ods. 2 O. s. p. (účinného do 30.6.2016).

Podľa § 93 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom do 30.6.2016, ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 30.6.2016, ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 81 CSP intervenient je ten, kto sa zúčastňuje na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom a má právny záujem na výsledku konania.

Nová právna úprava (CSP) oveľa systematickejšie a hlbšie rieši problematiku intervencie v sporovom konaní (doterajší inštitút vedľajšieho účastníctva). Intervencia v sporovom konaní je typickým procesným inštitútom, ktorého doterajšia právna úprava (v O. s. p.) sa však javila ako neuspokojivá a neefektívna, preto sa prikročilo k jej komplexnej zmene (v CSP). Kritérium právneho záujmu na výsledku konania je tradičným a osvedčeným kritériom intervencie v spore, preto zostalo normatívne zachované. Právny záujem intervenienta na výsledku sporu znamená právny záujem na víťazstve strany, popri ktorej sa na konaní zúčastňuje, teda žalobcu alebo žalovaného. Danosť právneho záujmu intervenienta na výsledku sporu vychádza z hmotného práva. Judikatúra zadefinovala, že právny záujem na výsledku sporu medzi stranami má ten, ktorého právne postavenie bude priaznivo alebo nepriaznivo ovplyvnené rozsudkom vydaným v danom spore. Podľa § 93 ods. 2 O. s. p. teda vedľajším účastníkom mohla byť aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti bola ochrana práv podľa osobitného predpisu, napr. občianske združenie na ochranu spotrebiteľa, avšak Civilný sporový poriadok tento inštitút nielenže pomenoval inak, nazval ho intervenciou, ale stanovil aj to, že intervenientom môže byť len ten, kto má právny záujem na výsledku konania.

Vedľajší účastník v konaní (občianske združenie na ochranu spotrebiteľov), zúčastňujúci sa konania popri odporkyňi, v predmetnej veci netvrdil ani nepreukázal právny záujem na výsledku konania, do konania vstúpil podľa ust. § 93 ods. 2 O. s. p. účinného do 30.6.2016.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k tomu záveru, že nadobudnutím účinnosti Civilného sporového poriadku, teda dňom 1.7.2016, zaniklo ex lege vedľajšie účastníctvo Združenia na ochranu spotrebiteľov OBRANA na strane odporkyne, pretože toto občianske združenie nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku na intervenienta a to právny záujem na výsledku konania. Takéto občianske združenie by mohlo už iba zastupovať žalovaného spotrebiteľa v spotrebiteľskom spore (§ 291 ods. 1 CSP) na základe udeleného splnomocnenia, ktoré ale v predmetnej veci nebolo udelené. Preto odvolací súd nerozhodoval o náhrade trov odvolacieho konania vedľajšieho účastníka, v záhlaví rozsudku odvolacieho súdu ho odvolací súd uviedol iba z dôvodu, že výrok o náhrade jeho trov prvoinštančného konania bol závislým výrokom od rozhodnutia vo veci samej, ktoré bolo napadnuté odvolaním, a bol predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

8. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)